

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ , ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਉਦੋਂ ਉੱਚ ਪੱਦ ਮਿਲ ਸਕੇਗਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰਾਜਯੋਗੀ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓ ਜੋ ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਦੀ ਯਾਦ ਸਵੈ ਨਿਰੰਤਰ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਸਮੁੱਖ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਲਿੰਖਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਆਤਮਾ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ.....। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੈਣ ਵਿਛੜਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ। ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਹੁਣ ਥੱਲੇ ਆ ਗਏ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਆਰੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ, ਦਾ ਸਭ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼। ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਸੁਪਾਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੀ ਇਹ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫੇਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੈ ਦੇਨੋਂ ਅਨਾਦਿ ਜੋ ਚੱਲਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ। ਭਗਤੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਗਮ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਾਸ ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਪੱਦ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ - ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਦ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਤਾਂ ਰਵੇਗਾ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨੋਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲੀ, ਬਸ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਸਮ ਹੀ ਖਤਮ। ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਦੀ ਰਸਮ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਸਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਨਾ। ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਣਗੇ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਘਰ ਜਾਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਨਾਟਕ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਘੋਰ ਘਮਸਾਨ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਘੋਰ ਘਮਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਫੇਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲਗਾਉਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਇੰਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ

ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਵੀ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬਸ, ਹੁਣ ਗਏ ਕਿ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਸਭ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਟੇਟਸ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਜ਼ੀਰ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਂ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਵਨ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਇੱਕ ਵਜ਼ੀਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਰਾਏ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਵਜ਼ੀਰ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਖੇਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ - ਪਿੱਟਣ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬੀਤੀ ਸੇ ਬੀਤੀ ਵੇਖੋ.....ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਐਕੂਰੇਟ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਜਦੋਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਢੇਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਬਗ਼ੈਰ ਤਾਂ ਕੰਮ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਦਰ ਲੈਂਗਵੇਜ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਧਰਮ, ਉਨੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰਾਜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ 100 ਮਾਈਲ ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਰਥ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਗਲੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਦੀ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਭਾਕੀ (ਜਫ਼ੀ) ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ, ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਨਾ? ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਭਾਕੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦੇ? ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕਦਮ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ, ਟੀਚਰ ਨੂੰ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਹੀ ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿੱਚਕਾਰ ਦਲਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਰੱਬੀ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਭਾਕੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ! ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਕੀ ਪਾਵਾਂ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਵਰ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪਾਵਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬਲਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੇ ਕੋਈ ਜਿੱਤ ਪਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸਭਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਫ਼ਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਅੱਲਾਹ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਕਰੇਕੂ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਲਾਹ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੋਡ। ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਫੇਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੇਨੋਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ

ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਬੈਠ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ, ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋ, ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਵੇਖਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਭੰਗ ਪੀਕੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਾਬਾ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਲਾਸ ਕਾਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਜੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੀਏ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਕੋਈ ਬਾਪ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੰਨ ਨਾਲ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨ - ਉੱਤਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਮਦਨੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ, ਗ਼ਮ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਬੀਮਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਪੈਸਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਬਾਬਾ ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਟੀਮਰ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੇਗ਼ਮ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਫੀਮੇਲ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਫੀਮੇਲਸ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਦਿਨ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਪਰਦੇਸ਼ੀਨ ਵੀ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਨੂੰਹਾਂ ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਰਦਾ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਖੇਡ ਬੜਾ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਰੋਣ ਪਿਟਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਬਣੀ - ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ, ਬੀਤੀ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਹ ਕਾਮਨ ਕਲਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਗ਼ਮ (ਦੁੱਖ) ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੁੱਜਣ ਯੋਗ ਭਵ : ਜੇ ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਐਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਸਨੈਲਿਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਅਰਥਾਤ ਗਾਇਨ ਅਤੇ ਪੂਜਣ ਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਚਿੰਤਕ, ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ, ਸਹਾਰੇ ਦੀ, ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਪੰਖਾ ਦੀ, ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਭਗਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ।

*****